

Fr. Albrecht:

Iz cikla „Jaz“.

I.

Dokler boš vase, duh moj, veroval,
željan svobode in višin pijan,
dokler boš sebi sam ukazoval
v ponosno zarjo in visoki dan —
o ni, o ni me strah s teboj.

A še povesi trudna se ti, duh, perot
v razmahu smelem in če boš obstal
kot plah bojevnik pred obzidjem zmot
in ves v nemoči svoji trepetal . . .
o duh, o duh — poginem naj s teboj!

II.

Jaz ljubim zarjo ponosnih dalj,
jaz ljubim svobodo osamljenih skal.

Jaz ljubim noč, če ji poje himno vihar,
jaz ljubim dan, če pali ga solnca žar,
jaz ljubim sladko gorest bolečin,
če dom njen prepad je strmih pečin. —

Jaz ljubim svojo lastno mladost:
to zarjo, teh skal osamljenih prostost . . .

